

MAEGT, Johan de, journalist (Beert 24 september 1876 - Halle 23 maart 1938).

Studeerde aan de normaalschool te Gent en werkte als onderwijzer aan de gemeentescholen van Schaarbeek van 15 maart 1897 tot de Eerste Wereldoorlog. Week toen uit naar Nederland; stichtte en bestuurde te Middelburg, in Zeeland,

een Belgische school voor vluchtelingenkinderen. Hij stichtte er ook het werk van de Vlaamse Oorlogsmeters waarvan hij, wegens het vele werk, de leiding overdroeg aan mevrouw Hullebroeck in Den Haag.

De Maegt, die reeds vóór de oorlog aan diverse Vlaamse en Franse publicaties had meegewerkt, schreef tijdens zijn verblijf in Nederland in alle daar verschijnende Vlaamse en in verscheidene Nederlandse bladen, o.m. over de problematiek van de Vlaamsgezinden. Na de oorlog werd hij als redacteur verbonden aan Het Laatste Nieuws in Brussel, het dagblad waaraan hij al sinds 1912 meegewerkt had. (evenals aan het zusterblad De Vlaamsche Gazet). De Maegt werd er algemeen verslaggever en kreeg na enige tijd tevens de leiding van de rubriek Kunst en Letteren. In de krant van 2-3 februari 1919 verscheen de eerste aflevering van In 't Verloren Hoeksken, een rubriek die hem zeer bekend zou maken. Het laatste van deze vrijwel dagelijks verschijnende Hoeksken is gedateerd 28 februari 1938. Onder verscheidene schuilnamen (Sante Kwante, A. Rannah, Huib Utenboecke, Nele Klauwaerdinne e.a.) werkte hij aan nog andere bladen mee, o.m. De Zweep en De Haagsche Post, en aan de Vlaamse radio-omroep. In het radicaal Vlaamsgezinde satirische weekblad Pallieter (z. aldaar) schreef hij o.m. de Opstellen van 't Pallieterken en de bijdragen van Marieken.

De bescheiden, hard werkende man, die een groot taalliefhebber was, wordt beschouwd als een der eerste Vlaamse cursiefjesauteurs op literair niveau. Zijn Hoeksken getuigde van een poëtische, melancholische geest, zeer gevoelig voor natuur en natuurlijke wijsheid, gemengd met humor. Zijn werk werd bijzonder gewaardeerd door Herman Teirlinck, die een van zijn zes verzamelbundels inleidde. De Maegt zong altijd weer de lof van zijn Brabantse land, voor hem het hart van Vlaanderen. Ook in zijn literaire beschouwingen en interviews toonde hij vaak zijn grote liefde voor het Vlaamse volksleven en propageerde hij de Vlaamse cultuur bij een breed publiek. In de door het Willemsfonds postuum uitgegeven verzameling Ontmoetingen vindt men enkele staaltjes van zijn zeer eigen schrijftrant („tegelijk speels, en weelderig, en zakelijk”, zegt Teirlinck) in verslagen (o.m. over Beert, Halle en Conscience) en interviews (o.m. met de echtgenote van Tony Bergmann). De Maegt heeft in zijn beginperiode ook gedichten geschreven, b.v. Het Lied van Nele, dat door Emiel Hullebroeck tot een eertijds zeer bekend lied werd gecomponeerd en dat de flamingant De Maegt typeert.

WERKEN: *Uit het leven van A. Hans* (z.j.); - *Ontmoetingen* (1943).

LITERATUUR: *Inleiding* tot de bundel *Ontmoetingen* (anoniem, vermoedelijk van zijn broer Joris, 1943); - H. Teirlinck, *Inleiding* in *Dit is de kleine almanak van Brabant* (1937); - M.S., *Herdenking Johan De Maegt*, in *De Standaard* (25 maart 1939); - H.B. [= Herman Bossier], *Verschopte moedertaal*, in *De Standaard* (26 februari 1968); - A. Vanderlee-

nen, *Herinneringen Johan De Maegt* (handschrift in het Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven, Antwerpen).

GASTON DURNEZ